

явищем. Проте ряд аргументів, які були наведені в даній праці, дають можливість зробити наступний висновок: боротьба за життя є найважливішою та найгуманнішою нормою медицини, проте якщо невиліковно хворий благає про припинення страждань та всі можливості медицини вичерпано, то евтаназію можна розглядати як милосердний вчинок лікаря.

Таким чином, з урахуванням необхідності забезпечення природного права людини на смерть доцільним буде застосування досвіду запровадження евтаназії у європейських країнах з адаптацією до українських суспільних та культурних реалій [3, с. 14].

На мою думку, Україна як держава, що має розвинутий механізм гарантування прав людини, має замислитись щодо закріплення такої процедури на законодавчому рівні.

Список використаних джерел:

1. Романовский Г. Б. Гносеология права на жизнь. СПб.: Юридический центр Пресс, 2003. 370 с.
2. Про захист тварин від жорстокого поводження : Закон України від 21.02.2006 р. № 3447-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3447-15#Text> (дата звернення: 14.11.2021)
3. Трушкіна А. Д. Право на евтаназію: конституційно-правовий аспект: наукова робота Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт 2018/2019. Одеса, 2019. С. 14, 15.
4. Основи законодавства України про охорону здоров'я від 19.11.1992 року № 2801-XII (з подальшими змінами та доповненнями). Відомості Верховної Ради України. 1993. Ст. 19.

КРУКОВСЬКА Анастасія,
здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців
для підрозділів стратегічних
розслідувань Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ

Науковий керівник:

КРУГЛОВА Ольга,
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права
та процесу Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ

ПРАВОВІ КОЛІЗІЇ ЩОДО УЧАСТІ ПРОКУРОРА У ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

Останнім часом цивільне законодавство зазнало певних змін, що пов'язується із його діяльністю. Проте ми не можемо не помітити, що попри позитивні зміни, також існують і недоліки котрі пов'язуються з колізійністю

участі даної особи у цивільному процесі.

Необхідно зазначити, що відповідно до статті 131-1 Конституції України прокурор здійснює представництво держави в суді у виключних випадках та в порядку визначеним законом [1]. Тобто з даного твердження випливає, що він може захищати виключно інтереси держави під час цивільного судочинства. Проте вивчаю статтю 2 Закону України «Про прокуратуру» не можна не зауважити, що до функції прокуратури віднесено представництво інтересів громадян [2]. Тож ми розуміємо що у даній статті нам наголошують на захисті прокурором не лише інтересів держави але й громадян.

Відтак з даного факту випливає певна колізія, котра повинна вирішуватися на користь Конституції, проте ми розуміємо, що вона тягне за собою й наявність інших недоліків у даному аспекті.

Необхідно звернути увагу на праці таких науковців як, Сенько В. та Несторова-Собакарь О., котрі звертають увагу на необхідності роз'яснення питання стосовно правового статусу прокуратури та функцій які вона виконує. Говорячи про конкретне тлумачення колізійних норм, то воно відсутнє у даних вчених, проте необхідно наголосити, що оновлене законодавство посилює роль прокурорів у забезпеченні прав людини під час цивільного процесу. Також необхідно наголосити на необхідності розширення конституційних повноважень стосовно надання їм обов'язку не лише представляти інтереси держави але й громадян [3].

Ми повинні зауважити слушну думку такої правниці, як Тимошевська І., котра зазначає, що участь прокурора у цивільному процесі не лише для захисту державних інтересів виступає на сьогодні необхідністю, адже існують певна категорія громадян, котрі у силу певних особливостей мають певну незахищеність. Тому вона пропонує у своїй праці змінити запропоноване формулювання у Конституції та можливість не лише представлення інтересів держави, або ж особу котра підтверджується рішенням суду [4].

Ми повинні звернути увагу на те, що зміни сучасного законодавства торкнулися й статусу прокурора, відтак тепер необхідно розуміти, що існують випадки коли він може виступати й позивачем. Даний аспект викликав велику кількість критики з даного питання, наголошуючи на тому, що представництво у суді здійснює державний орган на якого покладена певна функція у спірних правовідносинах. Проте Конституційний Суд у свою чергу апелює статтями 6, 7, 13, 143 Конституції України, де зазначено, що ними можуть виступати органи державної влади чи органи місцевого самоврядування, яким законом надано повноваження органу виконавчої влади. Такі «органи, уповноважені державою здійснювати відповідні функції в спірних правовідносинах» вступають у судовий процес в статусі позивача, навіть якщо справу порушено за позовною заявою прокурора.

Відтак ми можемо дійти висновку, що на сьогодні в Україні існують

певні колізії пов'язані з участю прокурора у цивільному процесі, та з його правовим статусом. Необхідно розуміти, що виходячи з ієрархії нормативно правових актів на першому місці стоїть Конституція як основний закон держави, а отже всі інші нормативні акти повинні їй відповідати. З даного факту випливає необхідність зміни формулювання статей з метою усунення існування даних колізій.

Список використаних джерел :

1. Конституція України: закон України від 28.06.1996 , № 254к/96-ВР, поточна редакція 01.01.2020 URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення 29.10.2021)
2. Закон України : Про прокуратуру, від 14.10.2014, № 1697-VII, поточна редакція 11.07.2021 URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18#Text> (дата звернення 29.10.2021)
3. Нестерцова-Собакарь О.В., Сенько В.В. Статус прокурора в цивільному судочинстві. Науковий вісник ДДУВС 4 (2017): С. 34–40.
4. Тимошевська І.П. Правовий статус прокурора в цивільному процесі в умовах сучасного законодавства. Теорія і практика правознавства 2(16) (2019): С. 1–12.

КРУКОВСЬКА Анастасія,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету фахівців для підрозділів
стратегічних розслідувань
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

ЯРОШЕНКО Артем,

кандидат юридичних наук, доцент
кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

**ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ЗЕМЕЛЬ
ТЕРИТОРІАЛЬНИМИ ГРОМАДАМИ**

Україна – це аграрна держава, здавалося це загально відомий факт, проте не багато хто звертає увагу на те, що більш як 70 % земель відносять до земель сільськогосподарського призначення. Саме тому наша держава повинна особливу увагу приділяти правовому регулюванню землекористування.

Варто зазначити, що земля України відповідно до статті 13 Конституції є власністю українського народу й надається виключно у користування. Виходячи з даних положень ми також розуміємо, що будь-яка особа має